

Archaikus töredékek II

Nap kelte

*Bokámig fényben állok a teraszon,
ég s víz ezüst-azúr: egymásba merül,
réved hajnali ölelésben. Belép
a büszke Nap, bíborja végigsöpör
a vizen, s remegő rajzokban
megszületik a világ, a pillanat.
Rajzó hullámokban ezer történet –
formálódik, szétfoszlik, ezernyi
titok. A Föld lassan a Napba fordít
házat, kertet, teraszt, felajánlja őket
az arany sugárzásnak. Elvakulok:
a fejedelmi pillantást nem állom.
Bámulni csak tükreiben merem,
vizen, égen, múló s örök arcodon.*

Archaikus töredékek IV

Odüsszeusz búcsúzik

*A vitorlákat felbúzom, hajózik
tovább. Isten óvjon szigeteden
húgom, varázslónő, szúzi vadász.
Káprázat volt mind, ami történt s ami
nem. Áttetsző szemedben múló árnyék
suhán át, seb mélykékje az azúrban.
Elviszem emlékül ezt a kedves
elborulást. Meghorzoltak téged is
egyszer, nemes gím. Valamikor már
megláttam ezt a napot, de nem tudtam,
hogy ma lesz, hogy veled történik majd
s velem. Verset álmodtam akkor, ilyen-
féle volt. Igen, talán ilyen. Holnap
helyreáll a világ rendje, ismét*

*becézi a bőrödöt fény és szél,
hódoló pillantások. Ismét ragyogsz.
Estére elmaradnak mögöttem
a Nap szikrázó nyilai, s a sok kis
diadal. Elbámulsz a homályba,
és mosolyt küldesz utánam. Hosszan
követ a vizek felett, pórusaim
átjárja: elsötétül s felragyog.
Hajózik tovább, túl mélyebb színű
káprázatokon is: elfeledett
királyalakok intenek felém.*